

насъ, а ние — за него. Отъ него нѣма защо да се страхуваме! Но има изъ между насъ — пчелитѣ — сжщински врагове... Ще поживѣешъ — ще узнаешъ; за сега трѣбва поне да разгледашъ кжщичката си. Ела да ти покажа.

И поведе Рунтавата изъ кошера.

II.

Какво видѣла Рунтавата въ кошера.

Какво, какво не видѣла Рунтавата въ кошера! Кошеръ—сжщински градъ: наоколо дървениѣ стени на кошера, като градски стени. Вжтре — улица до улица, кжщичка до кжщичка — клетка до клетка, всички шестожгълни и отъ чистъ воскъкъ направени. Само че, въ всички клетки не е еднакво. Въ срѣдната на кошера, кждето е по-топло, — детска стая съ люлчици и дечица. Отстрани до самия капакъ — дюгени и складове съ събранъ медъ. А вжтре, народъ-пчели, толкова много, че не може да се мине! Въ детската стая надъ люлкитѣ ходятъ напредъ и назадъ пчели-бавачки, хранятъ и гледатъ дечицата. Въ долния етажъ, който още не е довършенъ, работятъ пчели-работници. Като се нахранатъ достатъчно съ медъ и цвѣтенъ прашецъ, работниците влизатъ подъ покрива на кошера, и, прихванати съ крачката, висятъ съ главата надолу. Така, като престоятъ едно денонощие — изпотяватъ се, но не съ потъ, а съ чистъ прозраченъ воскъкъ, — и бързатъ къмъ недовършенитѣ пити, отдѣлятъ отъ себе си съ крачето восъчно лисче, поставятъ го въ уста, сдѣвкватъ го на топче и после го прилепватъ тамъ, кждето трѣбва. Следъ първата идва друга пчела-работница, дохожда трета, десета, стотна и правятъ сжщото,